

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Landstinget. Nr. 39.

Syvende Session.

31te Møde.

København den 24de Januar.

(Forsfat.)

Flensborg: Ja, det har længe været min Hensigt at ville give den ærede Landstingsmand fra Belle (Rehmann) en Attest for constitutionelt Sindelag; thi det veed jeg, at han ikke trænger til. Jeg brugte hine Uttringer, fordi det var mig imod at optræde imod ham, da vi ellers i alt væsentligt sympatisere. Forfaavidt han har talt om, at hans Uttringer paa en uventet Maade ere blevne opfriskede af mig, troer jeg, at jeg temmelig tydeligt har sagt Grunden til, at jeg opfriskede dem, og vi maae erindre, at Behandlingen her i Thinget ikke er den eneste, men at der ogsaa foretaaes en Behandling i det andet Thing. Den ærede Landstingsmand har fremdeles yttret, at Regjeringen var den rette Bærg for Embedsmændenes Interesser, og at det var en saa constitutionel Marime, at den ikke behøvede at ansøres; dette skal jeg ikke modsig i det Almindelige, men med Hensyn til de i Grundlovens § 78 nævnte Embedsmænd troer jeg, at det constitutionelt rigtigt forholder sig paa en anden Maade. De Embedsmænd, som omhandles der, ere satte i en aldeles exceptionel Stilling til Regjeringen, og derfor antager jeg, at det er constitutionelt rigtigt, at Folkerepræsentationen er disse Embedsmænds rette Bærg.

Jesperen: Jeg skal tillade mig med et Par Ord at anbefale det Undringsforslag, der er stillet af den ærede 1ste Landstingsmand

for 5te Valgkreds (Drejer). Naar jeg sammenholder Udtrykkene i § 1 og § 7, saa ere de stilledes ved Siden af, eller rettere, imod hinanden, idet der tales om Embedsmænd, der ere pensionsberettigede og Embedsmænd, der ikke ere det. Naar man nu sammenstiller disse to Dele, skulde man dog vel mene, at de, der ere pensionsberettigede, ere gunstigere stilledes, end de, der ikke ere det, og naar man saa skulde tage Hensyn hertil, kunde man jo tænke sig, at man kunde stille den Fordring til dem, der ere gunstigere stilledes, de Pensionsberettigede, at de ligesom forskudsvis kunde optage af hvad der engang kommer dem tilgode i deres Pension. Men hvorledes man kan stille det saaledes, at de Ikke-Pensionsberettigede kunde paa en Maade faae forskudsvis Udbetaling, er Noget, jeg ikke forstaaer, og altsaa burde de fortrinsvis komme i Betragtning, hvor der er Tale om Gageforbedring og ikke om Dyrtids tillæg. Jeg kan heller ikke indsee rettere, end at det var den nemmeste Maade, at ordne Sagen paa. Vel har jeg hørt den ærede Minister udtale, at saa vilde Nogle faae for Lidt, Andre for Meget; men det Samme vil ogsaa være Tilfældet med dem, der faae Tillæg efter Bestemmelsen i § 1, idet Nogle ville faae relativt Mere og Andre relativt Mindre. Jeg kan ikke Andet end anbefale Undringsforslaget i saa Henseende, fordi jeg er overbevist om, at det vil tilfredsstille vedkommende Embedsmænds Selvsølelse og tiltale dem meest. Men der er endnu en Ting, der gjør, at jeg maa anbefale Undringsforslaget. Det er i forrige Møde fra flere Sider og meget indtrængende blevet fremhævet, hvor ønskeligt det var at indskrænke Forretningerne under Ministerierne. Jeg indseer ikke rettere, end at det vilde indskrænke